

445453

205416

ASOCIAȚIUNEA
pentru literatura rom. și cultura popor. român

Nr. 4.

BIBLIOTECA *
* TINERETULUI

Ioan Popovici-Bănățeanu
Darul lui Christos.

La fereastră.

— Sibiu, 1909. —
Tiparul tipografiei arhidiecezane.

Prețul 6 bani.

Darul lui Christos.

A fost ce a fost, a fost pe vremea când umblă Christos pe pământ — și ci-că el călcă ca oamenii, dar ca Dumnezeu făcea minuni, că-l îndesau orbii să le dea lumină, și el le da; că-l încunjurau ciungii și ologii, ca să le dea mâni și picioare, și el le da; și-l năvăliau surzii, strigând să le dea auz, și el le da; și-l atingeau betegii și îndrăciții și, duh ieșind din el, se vindecau.

Iar Christos era însoțit de Sf. Petru și, cum umblau ei prin lume, ajunseră la niște munți înalți și statură de se uitară la apa ce curgea la picioarele lor.

«Doamne», grăi atunci Sf. Petru, «în valea aceasta într'o văgăună trăesc trei frați»...

«Știu, Petre», zise el.

«Dacă știi, Doamne, de ce nu le ascuți ruga, că au rămas singuri în lume și se hrănesc cu rădăcini și cu piei se îmbracă și, cu multă osârdie rugându-se»...

«Se roagă, Petre, dar nu cu inima curată».

Zis-a iară Petru: «Ajută-i Doamne, că miluindu-i, se vor închină din tot sufletul»...

«Numai cel mic, Petre»...

«Fă-le dar, Doamne, pentru ruga mea»...

Grăi atunci Domnul, zicând: «Fie!»

Și în ciasul acela împlinită fu dorința celor trei frați și cel mai mare, dupăcum se rugase, ajunsese oier bogat, cel mijlociu morar vestit, iar cel mai mic podar la un loc rău și într'o colibă de casă.

Nu după multă vreme se însurară, și cei mai mari se îmbogățiră, de erau putrezi de bogați; iar cel mai mic să-

răcise, de erà lipit pământului, dar se rugà lui Dumnezeu și el și nevastă-sa ziua și noaptea și erau și oameni plini de milostenie. Pe cei lipsiți îi treceau cu podul fără plată, pe cei obosiți îi găzduiau, pe cei înghețați îi încălziau, de cei bolnavi îngrijiau și cu cei flămânzi își împărțiau și bucătura din gură.

Cei mari însă uitaseră de sărăcie și de Dumnezeu nu-și mai aduceau aminte, pe săraci nu-i miluiau, iar pe fratele lor se făceau că nu-l mai cunosc și la el nu se uitau.

Și iar veni Sfântul Petru cu Christos prin părțile acele și zise sf. Petru:

«Doamne, ce vor face cei trei frați?»...

«Rău, Petre!»

«Cum, Doamne?»

«Bine, Petre, du-te și vezi»...

Dusu-s'a Sfântul Petru și ajunse la feciorul cel mai mare, și erà să-l mănânce câinii oilor și răgușise stri-

gând, pânăce abià ieși oierul și-l întrebă că ce vrea în puterea nopții.

Rugatu-s'a atunci Sfântul Petru ca să-l găzduiască peste noapte, că-i om străin și rupt de drum; și miluindu-l, să-i dea o strachină de zară, că-i lihodit de flămând.

Dar feciorul nu-și făcù milă cu el, și alungându-l, îi zise: «Ieși din avlia¹ mea, tâlharule, că ai venit să furi, nu să cerșești.»

Și ieși Sfântul Petru mâhnit și se duse, iar Domnul, zărindu-l, îi zise: «Ai văzut, Petre!»

«Văzut, Doamne.»

«Mai vezi, Petre!»

Și iar plecă Sfântul Petru și ajunse la feciorul cel mijlociu, care erà morar bogat cu coșurile pline și cu hamba-rele stup.

Rugatu-mi-s'a Sfântul Petru și de el, cerutu-i-a și lui sălaş peste noapte și o bucatură de mălai, spunându-i că pierde de foame și că e rupt de drum și străin în țară.

¹ avlie = curte.

Dar și feciorul cel mijlociu îl huidui, zicându-i: «Nu vezi cât lucru avem, cine să mai umble și în rândul tău, du-te de unde-ai venit, haid', cără-te!»

Și iar plecă Sfântul Petru mâhnit, iar Domnul îi zise: «Ai văzut, Petre?»

«Văzut, Doamne!»

«Haid' dar, Petre, să vedem și pe cel mai mic!»

Și plecând, ajunseră la țărmul apei unde era podar feciorul cel mai mic, și bătea vântul de scotea copacii din pământ și ningeà, de era omățul până la brâu, și era ger, de înghețau ouăle sub corb.

Strigă atunci Domnul: «Măi podare, măi, vină de ne treci apa, că înghețăm și ne troienim!»

Iar podarul auzind glasul, zise cătră nevastă-sa: «Fă foc bun, că vor fi înghețat oamenii, și caută ceva de mâncare, că vor fi lihniți de foame, săracii.»

Și ieșind, deslegă luntrea și, abia răsbind prin vânt și prin valuri, ajunse la cealaltă parte. Dar când fu la țărmure, nu văzù pe nimeni, și căută prin toate părțile, strigând: «Măi oameni buni, măi oameni buni, veniți să vă trec apa!»

Dar glas nu-i răspundeà și nici țipenie de om nu zărià, că Domnul tăcea și feciorului vederile-i luà ca să nu-i vadă.

Și dacă văzù podarul și văzù că glas nu-i răspunde, nici suflet de om nu zărește, se întoarse trist acasă.

Dar nu se desbracă bine, când iar auzi glas strigând: «Măi podare, măi, vină de ne treci apa, că gerul ne înghiață și neaua ne îngroapă».

«O, Doamne, Doamne», grăi atunci nevastă-sa, «cum ai umblat, cum ai căutat, de ai lăsat oamenii să înghețe?»

Și iar deslegă podarul luntrea și abia răsbi până la celalalt țărmure și iar căută prin toate părțile și iar

strigă pânăce răguși, dar nici glas nu-i răspunse, nici suflet de om nu văzù. Căci Domnul tăceà și podarului vederile-i luà, ca să nu-i vadă.

Atunci se întoarse amărit înapoi și spuse nevastei sale că salbă de om n'a zărit. Dar nu gătà bine vorba, când iar auzi glas strigând: «Măi podare, măi, vină de ne treci apa, că am înghețat, și moartea noastră va cădeà pe sufletul tău și te va ajunge osânda lui Dumnezeu!»

«Bărbate, bărbate, te blastămă oamenii, și vor cădeà păcatele noastre pe copilul nostru».

Zise atunci omul: «Doamne, Doamne, ajută-mi să găsesc și să întind mâna celor ce strigă după mine, că voi face lor ce vor dorì și, ce vor cere, da-le-voiu».

Și deslegând luntrea, vâslì cu primejdia vieții, că vântul suflă și mai cu putere și neaua cădeà în fulgi cât pumnul.

Iar când fu la celalalt ȣermure, văzù pe Sf. Petru și pe Christos înghetați de jumătate și abià răsufând și grăind: «Cum de n'ai auzit, cum de n'ai venit, că erà să ne prăpădim aci și tu nici grije n'ai avut».

Și podarul nu știà că erau Sf. Petru și Christos și grăi: «Auzit-am glasul vostru și de două ori venind, v'am căutat și nu v'am găsit, am strigat și nu mi-ați răspuns, și iată că se milui Dumnezeu și, a treia oară venind, vă găsiu, ci voi, oameni buni, să iertați, că bagseamă Dumnezeu va fi rânduìt așa».

Și trecând apa, veniră în casă, iar nevasta podarului nu aveà stăveală, ci, ca să șadă mai bine, le ștergeà scaunele și, ca să le fie mai cald, aruncà lemne pe foc, apoi, întinzând măsărița, puse mămăliga pe masă și-i îmbià să mânânce.

Dar Domnul grăi: «Nu te osteni, dragă, că noi nu mâncăm decât carne din copilul vostru, ca Dumnezeu să

ierte păcatele bărbatului, fiindcă n'a venit să ne treacă și s'a făgăduit să dea orice cerem!»

Și începù nevasta să plângă și, bocindu-se, ieși afară și se lovià cu pumnii în piept și-și smulgeà părul din cap. Iar podarul, plângând și el, o mângăià, zicându-i: «Să facem, dragă, să jertfim și copilul nostru, că se va milui Dumnezeu și de noi». Și luând copilul, îl strânseră și-l sărutară, sărutară, apoi, rugându-se celui de sus, îl băgară în cuptorul aprins.

Și nu puteà nevasta să se miște de lângă cuptor, iar podarul, supt și uscat, începù gemând vorbă cu Sf. Petru și cu Christos.

Iar Domnul știà durerea lor și vedeà credința lui și, grăind, zise: «Iar caută, podare, că va fi fript copilul».

Și deschizând cuptorul, văzură minunea lui Dumnezeu, căci copilul râdea în mijlocul văpăii, jucându-se cu două mere de aur, iar părul și hainele îi erau toate aurite.

Atunci podarul și nevastă-sa, înțelegând cine erau drumeții, căzură în genunchi înaintea lor, lăudând și preamărind pe Dumnezeu.

Iar Domnul, binecuvântându-i, ieși dela ei.

Și binecuvântată a fost casa lor din ceasul acela. Iar Domnul, mergând mai departe, ajunse la moara feciorului mijlociu și, grăind, zise: «Salcă ai fost, salcă să te faci». Și în clipa aceea pieri moara și hambarele cașicând nici n'ar fi fost, iar feciorul cel mijlociu rămase cu bâta în mână și cu straița la grumazi.

Apoi, mergând Domnul mai departe, ajunse la stâna celui mai mare fecior și grăi: «Munte ai fost, munte să te faci». Și în ceasul acela, piatră făcându-se oile și toate ale celui mai mare, rămase numai cu sufletul în oase.

Și Domnul s'a dus mai departe și pe unde mergea, iarba înverzia și pe unde călcă, floare răsăria, iar prin cuvânt împărăștiind întunerecul, lumină făcea.

La fereastră.

Picuri de ploaie izbesc geamurile ferestrii și eu ascult cântecul lor.

La casa de peste drum se opresc doi drumeți feciorandri; udați până la piele, în haine sărăcăcioase, cu ghete rupte și cu calabalicul legat într'o năframă pistriță vârată într'un băț ce-l țineau pe spate.

Stau, privesc la căldarea acățată deasupra porții, vorbesc, și din semne parcă le înțeleg vorba.

«Aici e, la căldărarul ăsta, știu eu», grăiește cel mai mic de statură și, deschizând încet și cu frică poarta, își bagă capul, dar se retrage iute, căci cânele din ocol latră.

Se uită unul la altul, nu vorbese nimica, iar ploaia cade și mai cu putere.

Un om gras, roșu, îmbrăcat în haine groase, cu cizme mari și cu un ploier în mână, trece fără să privească la ei.

Cel mai mic cearcă încă odată să deschidă poarta, dar cânele latră și mai tare, iar din casă nu iese nimeni.

Se mai gândesc, se mai sfătuiesc și, deschizând poarta, intră amândoi deodată, apărându-se de câne cu bețele.

După scurtă vreme se întorc însoțiți de un copilăș ca de 12 ani, slab, de eră numai osul și pielea pe el, cu mânecile cămeșii rupte, sufocate și cu un șurț legat pe dinainte ca să-i acopere pantalonii spărți.

Cel mai mic dintre drumeți se uită cu durere la el, îl sărută, apoi scoțând din sân o batistă nelăută, îi deslegă un colț, scoase o «libră» și dându-i-o zise înecat: «Na, Lăiță, și fii cuminte, ascultă de maistorul tău că vezi... iacă... și noi am fost în «vandră» în «Țară», dar și acolo e

rău și — acum ne 'ntoarcem și ne ducem acasă, — dar tu... fii cu... minte... și... ascultă... de... maistorul... tău...»

Îl mai sărută de vre-o câteva ori, apoi plecă și tot la al treilea pas se întorcea ca să-l mai vadă.

Iar Lăiță strângea libra și plângând se uită, se uită după frate-său.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

